

ændrede ved Lovene af 1892 og 1900, og de ere ogsaa i Hovedtrækkene uforandrede. Men der er dog ogsaa her gjort Forbedringer. Saaledes er der truffet Bestemmelser med det Formaal for Øje, at Faderens Bidrag skal være i visse Tilfælde at udbetale, ikke til Moderen, men til Plejeforældrene, altsaa for at sikre, at Bidragene komme Barnet til gode. Hvad der findes i § 5, 2det Stykke, er nyt, og det skyldes dels Regeringsforslaget, dels Folketingets Redaktion.

Fremdeles er det nyt i Forhold til den nugældende Ret, at naar Faderen dør eller forlader Landet, vedbliver dog det offentlige, hans Forsørgelseskommunes Pligt til overfor Moderen at betale Bidraget, uden at det bliver Fattighjælp for hende. Dette er i Virkeligheden et stort Gode ikke blot for Moderen, men ogsaa for Børnene.

Regelen om Størrelsen af Normalbidraget, altsaa det Bidrag, som Faderens Forsørgelseskommune skal betale til Moderen som Faderens Bidrag, er bleven ændret og forbedret. Dette skyldes Landstinget. Regeringsforslaget stemte væsentlig med den bestaaende Ret, at Normalbidraget skal være som det, der udredes af uformuende Fædre til Børn udenfor Ægteskab paa den Egn, hvor Barnet forsørges. Det vilde naturligvis alligevel være blevet større efter Loven, idet det, som uformuende Fædre yde, vil blive mere, men i Folketinget blev der foreslaaet, men forkastet, men i Landstinget foreslaaet og vedtaget en Bestemmelse om, at Bidraget skal være $\frac{3}{5}$ af samtlige de Udgifter, som et Barns Underhold i et godt Plejehjem paa den paagældende Egn gennemsnitlig medfører.

Altsaa er den Maalestok, af Faderen ordentligvis skal bidrage $\frac{3}{5}$, som vi havde faaet sat ind i § 1, af Landstinget med fuld Konsekvens overført paa Regelen om Normalbidrag.

Hermed har jeg gennemgaaet Reglerne om Faderens Underholdspligt. Tilsammen betyde disse en betydelig Forbedring i Barnets Stilling. At de ogsaa betyde større Byrder, henholdsvis for Faderen og for det offentlige, er en Selvfølge. Man kan nu en Gang ikke gøre Gavn og indføre Forbedringer, uden at de koste noget.

Det 3die Kapitel handler om Raadigheden over Barnet. Den første Paragraf indeholder Bestemmelser, der ere satte ind her i Folketinget. Det har været Genstand for livlig Forhandling, om man i alle Tilfælde skulde skaffe Barnet udenfor Ægteskab en Værge, hvem Forældre-

myndigheden overdroges, medens den nu i Regelen er hos Moderen. Som Regel har man opgivet at gøre det, men man har indsat i Loven en Bestemmelse om, at Værgeraadet paa Barnets Opholdssted til enhver Tid kan bestemme, at der skal beskikkes Barnet en Værge, og at, naar Moderen forsømmer sine Forpligtelser, skal han beskikkes, og at han skal have Forældremagten. Derved har man i Virkeligheden sikret Barnet betydeligt overfor Moderen. Det viser sig her, hvorledes Lovens eneste Formaal er at forbedre Barnets Retsstilling. Det gaar ud over Faderen, det gaar ud over Moderen, det gaar ud over det offentlige. Fra alle Sider maa der samvirkes til at skaffe Barnet en bedre Stilling.

Bestemmelserne i § 10 ere til Dels overførte fra den gældende Ret, men en stor Del af dem er dels optagen i Regeringsforslaget, dels indsat af Folketinget. De ere imidlertid mindre væsentlige, og dem skal jeg ikke dvæle ved.

§ 11 indeholder ogsaa en ny, men mindre betydningsfuld Regel.

§ 12 indeholder de særdeles vigtige Bestemmelser om, hvad der skal ske med Hensyn til Fødsel paa Fødselsstiftelsen. Her havde Regeringen jo indsat den Bestemmelse, som ogsaa nu findes i Lovforslaget, at Barnet eller dets Værge skal kunne faa Bevis meddelt fra Stiftelsen om, hvem Moderen er. Altsaa, Princippet om Hemmeligholdelse ophæves ikke, men undergaar den meget betydelige Indskrænkning, at Barnet eller Værgen har Ret til at faa at vide, hvem Moderen er. Dertil have vi i Folketinget indsat den Bestemmelse, at Fødselsstiftelsen skal sikre sig et Bevis for, hvem disse Mødre ere, en Bestemmelse, der i og for sig er en nødvendig Konsekvens af den Bestemmelse, der fandtes i Regeringsforslaget. At dette ikke betyder, at der skal finde Politiundersøgelse Sted i alle Tilfælde, er en Selvfølge. Det skal kun finde Sted i saadanne Tilfælde, hvor Moderen modvillig vægrer sig ved at skaffe sin Daabsattest til Stede.

Kapitel 4 samler Regler, der gælde om Eftersøgning af Faderen, og der har vi i § 13 en ny Regel, som skyldes Regeringsforslaget. Det er den saare betydningsfulde Regel, at Moderen allerede under Svangerskabet kan skride til at faa Faderen udlagt og faa slaaet fast, at han skal betale Underholdsbidrag til Barnet. I alt væsentligt skyldes denne Bestemmelse Regeringsforslaget, og den er kun i ubetydelig Grad ændret i Folketinget. Vi